ם) נפפרים כקייי דייה מרחיה וכו' מוכרח דגרסמו היה רבל ועי מוס' ד'יה והא רבל וכו'), כ) ניומא ט: גיטין יט:], ג) נבס"א: דרב יט:], ג) נכס"א: דרב

יהודהן, ד) ועי' תום' גיטין

יהודה], ד) [ערי מוס' גיטין
יא. ד"ה הורמין וכו' חולקים
אפרש"י דהכא], ה) לברה
כל"ל. יעב"ץ, ו) [ב"ב יב:],
[בערוך ערך סרק ב' אימא
קלמי ודע דבכל התרגומים

. מלפנינו תרגום כנים קלמתא

יכו׳ לע״קן, ה) חולין מד:

כב א טוש"ע י"ד סי' רמנ קב א טושיע ייד סיי רמנ סעיף לא בהג״ה: קג ב מיי פ״ה מהלי איסורי ביאה הלי י סמג עשין קיא טוש״ע י״ד סימן קפח

:סעיף ב סעיף ב: קד ג טוש"ע שם ולח איפשיטא ולחומרא: קה ד מיי שם הלי יב:

תום' הרא"ש

וה**א** רבה דידע בטיבעא ולא . אבל רבא היה בקי כדמוכח . לקמן גבי היפרא אורמיז ולא כמו שפרש״י
דאיתרחיש ליה ניסא דלא
משמע הכי דוקא בדם כנים
הוא דאיתרחיש ליה ניסא
הוא דאיתרחיש ליה ניסא
רעד דרבא לא חזי דמא
דרבי דרא: אדרחיה
אמר האי דם חימוד הוא
פי וטמא כדאמידען תבעה
לישב די נקיים שמא מחמת
מומנד נאחר ב מומנד ולים. חימוד ראתה דם ולהראות חימוד ראתה דם ולהראות חכמתו הוא דאמר הכי: מיפתא קמייתא לא מייתי קמייהו דרבנן. שאר החכמים שהיו רואין לא היו מחמירין כל כך (כלומר) או שמא היו בקיאין יותר שמא היו בקיאין יותר ורואין היו בזה שמביאין לפניהם אי זה מראות דם אתה אף בטיפה קמייתא: לתא אייתי דמא קמיה דרכה כר כר חנה. מה שלא הראתה לרב נחמן בעלה שמא לא היה בקי והא דאמר רב נחמן לעיל דדם הקזה קבלה היתה בידו. אי נמי . היתה יראה שלא יחמיר על עצמו להיות לבו נוקפו ופורש ולא יסמוך על חכמתו. אי נמי שלא תתגנה בפניו ל) ואין לומר דלפי מעשה שלא היה רב נחמז מעשה שלא היה רב וזמן בעיר דמדקאמרה כל יומא הוה מטהר לי כה"ג משמע שהיתה רגילה להראות לו. ואין לומר דאין אדם רואה דמי אשתו דהא תנן במס׳ . נגעים כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי אשתו ר' מאיר חוץ מנגעי אשתו די מאין אומר אף לא נגעי קרוביו. כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו ר׳ יהודה אומר אף לא נדרי אשתו ואילו כל . הדמים אדם רואה חוץ מדמי הוכים אדם דד אה חדץ מוכי אשתו לא קתני: **אגמריה** סמיך. והשתא הדר ביה משינוייא קמא דמעיקרא טמויי טמי לה דכיון . אגמריה סמיך מצי שפיו . לטהר מה שאסר הראשון לטהר מה שאסר הראשון דהא דאמרי אין חבירו רשי לטהר היינו טעפא דוקא מסברא אבל אין לפרש דאגמריה סמיך ולפיכך האמין לדבריה לעולם צריכין לשנוייא קמא דא"כ קשה מההיא דאמרינן פרק אלו טריפות היא מחול דאישרים דאישרים היא מחול דאישרים דאישרים מחטא דאישתכח בסימפונא רבא דכבדא מר . רב אדא בר מניומי מכשי והא אמרינן פ״ק דע״ז הנשאל לחכם וטימא לא ישאל לחכם ויטהר וי״י י קפיז א דהונם לאו אשואל קאי אלא אחכם. כלומר שלא יתיר חכם מה שאסר חבירו אבל השואל יכול לישאל מה שירצה ובלבד ובהכי ניחא נמי הא דפריך לעיל והיכי עביד הכי והתניא חכם שטימא כו׳ לא היתה שואלת לו אם לא שהיתה אומרת לו שכבר

והא רבא דידע. רבה גרס דרבא היה בקי כדמוכח בסמוך גבי דאפרא הורמיז ורש"י פירש בסמוך דאיתרחיש ליה ניסא ואין נראה דדוקא בסוף הוא דאיתרחיש ליה ניסא כדמוכח בסמוך: מיפתא קמייתא. ושאר חכמים שהיו רואין לא היו מחמירין כ״כ

לו שהיו בקיאין ביותר: כל יומא הוה ממהר לי כה"ג. משמע שלא היתה רגילה להראות לרב נחמן בעלה ושמא לא היה בקי והא דאמר ר"ג לעיל (דף יט:) בדם הקזה קבלה היתה בידו אי נמי היתה חוששת שמא היה מחמיר על עלמו להיות לבו נוקפו ופורש ולא יסמוך על חכמתו אי נמי שלא תתגנה בפניו אבל אין לומר דאסור לראות דמי אשתו דהא במס' נגעים (פ"ב מ"ה) תנן כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עלמו ר"מ אומר אף לא נגעי הרוביו כל הנדרים אדם מתיר חוד מנדרי עלמו ר' יהושע אומר אף לא נדרי אשתו ואילו כל הדמים אדם רואה חוץ מדמי אשתו לא קתני:

אנמריה סמך. לפי הפשט משמע דלכך האמין לדבריה אבל בענין אחר [פירוש בלא דבריה] לא היה מתיר אע"ג דאגמריה סמך וקשה דבפ׳ אלו טרפות (חולין מט.) אמרו גבי ההיא מחטא דאישתכח בסימפונא דכבדא הונא מר בריה דרב אידי טריף ורב אחא בר מניומי מכשיר לכך נראה לפרש דהשתא הדר ביה משינויא קמא והיכא דאגמריה סמיך רשאי להתיר אע"ג דחכם כבר אסר ויש מקשה על ילתא היכי עבדה הכי הא אמרינן בפ"ק דמס' ע"ו (דף ז.) הנשאל לחכם וטימא לא ישאל לחכם ויטהר וי״ל דהפידא לא הויא אשואל אלא אחכם אבל השואל ישאל כל מה שירצה דמתוך כך ידקדקו בדבר ופעמים שהראשון טועה ויצא הדבר לאורה: [ועי׳ מוס׳ ע״ו ז. ד״ה

הנשאל ותוס׳ חולין מד: ד״ה היכין: הדרן עלך בל היד

הוה חזינא דמא כיון דאמרה לי אמיה דיצחק ברי האי מיפתא קמייתא נחמן אמר רבה בר אבוה בחמה ובצל ידו: וכמזוג שני חלקים כו': תנא השרוני

דרבי חנינא הוא דחכים. ומלי בדיק כה"ג: דמרא דארעא דישראל. בקי במראות דם מכל חכמי ארץ ישראל כדמפרש לקמן: פומבדיתא אתריה דרב יהודה בשילהי פ"ק דסנהדרין (דף יז:) סבי דפומבדיתא רב יהודה ורב עינא: ולא חוא. משום כבודו דרב יהודה: ארחיה. הריח בו: מימוד. שנחחוים לבטלה

ע"ו ז. ע"ש ברכות סג:, ט וכנ׳ ל"ל יאמרו. י) ב"ב ליליתא כלומר יופי שדים היה לה: ארחיה כו'. ואע"ג דאמר לעיל רבא מ"ז, ל) [ל"ל יוסי], מ) [כדאיתא בזבחים קטו:], לא ידע בדמא ניסא איתרחיש ליה: נ) ושמות חו. ם) דברים לב. שלה לה. משום דורון: סריקומא. מסרק נאה: מקטלא כלמי. שהורגין תורה אור השלם עליה כנים. וסברה ודאי הבין ומשום 1. סוֹד יְיָ לִירֵאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעָם: תהלים כה יד הכי שלח לי האי: כלמי. כנים כדמתרגמינן כניםי כלמתא: (כ) בחווני

וראתה הדם מחמת תאוה: איפרא

הורמיז. נכרית היתה וכן שמה ואעפ"כ

היתה משמרת עלמה מנדות וקרובה

להתגייר ואף קרבנות היתה שולחתש.

ולשון יוני איפרא חן כמו אפריון

נמטייה לרבי שמעון (ב"מ דף קיט.):

הורמיז. כמו (ב"ב דף עג.) הורמיז בר

לבא. בחדרי הלב אתם יושבים. מחדרים

מתרגמי׳ מתווניא. כלומר כל חכמה מלויה

בכם: לא חזינא. דדילמא אשתני

ואע"ג דמראה דם טהור יש לה דלמא

אי אייתא טיפתא קמייתא הוה מיחזי

טמח: בין טמחה לטהורה. כשכלין

ימי טוהר של זכר או של נקבה וראתה

ביום ארבעים ואחד או ביום שמונים

ואחד: חזינת. לההוא דמא אי דם

טמא מטמינא ואי לאו מחמשה דמים

הוא מטהרינא דההוא ודאי טיפתא

קמייתא מייתא דלא מזהמא דעד השתא

חזאי ואתא דם טוהר שכל מ' לזכר ופ'

לנקבה מעין פתוח ואפי׳ פסקה יום

או יומים הואיל ומוחזקת היא בדמים

לא זהמא ומייתא טיפתא קמייתא:

מעיקרה טמויי טמי לה. רב ילחק

משום כבודו דרבה בר בר חנה: כוה

ראיתי. מביחה דם אחר או שלה או של

חברתה ואומרת כזה ראיתי ואבדתיו

אם דם זה טהור לא מספקינן ליה

בטומאה משום דם האבוד דמהימנא

למימר כזה ראיתי: כזה טיהר לי

פלוני כו' מהו. שתסמוך עליה חברתה

שהראתה דמה לזו ואמרה לה כדם זה

שלך הראתי גם אני לפלוני חכם וטיהר:

נחמנת חשה כו'. חלמח קים לה

במראה דמים: דליתיה קמן. אבל הכא דאיתיה קמן ניחזי אנן: אגמריה

סמך. דפשיטא ליה דטהור והאי דהוה

מטמא מעיקרא משום כבודו דרבה

בר בר חנה אבל אי הוה מספקא ליה

לא הוה סמיך עלה: ראה ביום. לאותו

דם עלמו: חור וטימא. קס"ד דלא

חזר וראהו אלא מאליו חזר בו וטימא

דסבר שמא אמש טמא הוה ועכשיו

שיבש נשתנה ממראיתו ממה שהיה לו

אמש ואילו הוה לח כמתחלתו הוה

נראה טמא לפיכך חזר בו ממה

שטיהר: שמה טעיתי. במה שחזרתי

וטימאתי הואיל ומראיהו עכשיו טהור:

מעיקרא אחוקיה בטומאה. כלומר

אמש לא מספק טימא אלא שפיר חזייה

ואחזיק בטומאה דאמרי׳ לקמן רבי בדק לאור הנר: דאישמני. הלבין: דהדר

אישתני. עוד יותר: מפכח. מרחה

אדמומיתו עוברת הילכך הדר למילתיה

קמייתא וטימא. והא דאמרינן אין לו

הגהות הב"ח

(A) גמ' מ"ש דילתא וכו' וטמי לה הדר יכו יוטני כט יווד אייתא לקמיה דר' ילחק:
(ב) רש"י ד"ה בתווני.
נ"ב עי" בע"ו דף כח ע"ב פי׳ תוספות בחובניתה

מוסף רש"י

דמרא דארעא דישראל הוה. בהי מכל חביריו וגיטי הוה. כקי מכל חביליו (ניסין יט:). כסומא בארובה. כסומא שמטון לירד בארובה במקרה בעלמא (ב"ב יב:). אין לו לדיין אלא מה שעיניו רואות. אין לו לדיין שעיניר רואחת. אין ט לדיין ליכל אלמטע עלמו מן הדיין אלא לפי מה שעיניו רואחת לידון, ויחכויון להוילא לנדקו אלמימו וחוב לא יעוש ניסודריין זה) רחא הדין לדכר החלוי בסברא, דאין נו אלא מה שלבו רואהו (וישבים ביב מה שלבו רואהו (וישבים ביב

קלא.). הדרן עלך כל היד

רבי חנינא הוא דחכים כולי עלמא לאו חכימי הכי אמר רבי יוחנן חכמתא דרבי חנינא גרמא לי דלא אחזי דמא מטמינא מטהר מטהרנא מטמא אמר רבי אלעזר ענוותנותא דרבי חנינא גרמא לי דחזאי דמא ומה רבי חנינא דענותן הוא מחית נפשיה לספק וחזי אנא לא אחזי אמר רבי זירא מבעא דבבל גרמא לי דלא חואי דמא דאמינא במבעא לא ידענא בדמא ידענא למימרא דבמבעא תליא מלתא והא ירבה הוא דידע במבעא ולא ידע בדמא כל שכן קאמר ומה רבה דידע במבעא לא חוא דמא ואנא אחזי עולא אקלע לפומבדיתא אייתו לקמיה דמא ולא חזא אמר ומה יורבי אלעזר דמרא דארעא דישראל הוה כי מקלע לאתרא דר' יהודה לא חזי דמא אנא אחזי ואמאי קרו ליה מרא דארעא דישראל דההיא אתתא דאייתא דמא לקמיה דרבי אלעזר הוה יתיב רבי אמי קמיה ארחיה אמר לה האי דם חימוד הוא בתר דנפקה אמפל לה רבי אמי א"ל בעלי 'ה' בדרך וחמדתיו קרי עליה יסוד ה' ליראיו יאפרא הורמיז אמיה דשבור מלכא שדרה דמא לקמיה דרבא הוה יתיב רב עובדיה קמיה ארחיה אמר לה האי דם חימוד הוא אמרה ליה סלבריה תא חזי ידלמא כמה חכימי יהודאי א"ל כסומא בארובה הדר שדרה ליה שתין מיני דמא וכולהו אמרינהו ההוא בתרא דם כנים הוה ולא ידע אסתייע מילתא ושדר לה םריקותא דמקטלא "כלמי אמרה יהודאי בתווני דלבא יתביתו אמר רב יהודה מרישא

לא מייתיגן לה קמייהו דרבגן משום דזהימא לא חזינא בין טמאה למהורה וראי חזינא ילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר בר חנה וממי לה הדר אייתא לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי ₪והתניא אחכם שמימא אין חברו רשאי למהר אסר אין חבירו רשאי להתיר, מעיקרא ממויי הוה מממי לה כיון דא"ל דכל יומא הוה מרכי לי כי האי גונא והאידנא הוא דחש בעיניה דכי לה ומי מהימני אין והתניא ינאמנת אשה לומר כזה ראיתי ואבדתיו יאיבעיא להו כזה מיהר איש פלוני חכם מהו תא שמע נאמנת אשה לומר כזה ראיתי ואבדתיו שאני התם דליתיה לקמה תא שמע דילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר בר חנה וממי לה (*) לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי והתניא חכם שמימא אין חבירו רשאי למהר וכו' ואמרינן ממויי הוה מממי לה כיון ראמרה ליה רכל יומא מדכי לה כי האי גונא והאידנא הוא דחש בעיניה הדר דכי לה אלמא מהימנא לה רב יצחק בר יהודה אגמריה סמך רבי ראה דם בלילה וטימא ראה ביום ומיהר המתין שעה אחת חזר ומימא אמר אוי לי שמא מעיתי שמא מעיתי ודאי מעה דתניא לא יאמר חכם אילו היה לח היה ודאי ממא אלא אמר מאין לו לדיין אלא מה שעיניו רואות מעיקרא אחזקיה בממא כיון דחזא לצפרא דאשתני אמר 🤊 (ליה) ודאי מהור הוה ובלילה הוא דלא אתחזי שפיר כיון דחזא דהדר אשתני אמר האי ממא הוא ומפכח הוא דקא מפכח ואזיל רבי בדיק לאור הנר רבי ישמעאל ברבי יוסף בדיק ביום המעונן ביני עמודי אמר רב אמי בר שמואל יוכולן אין בודקין אותן אלא בין חמה לצל רב

לדיין אלא מה שעיניו רואות היכא דלא אחזיה כשהוא לח ולא אידמי ליה כטמא: בין העמודים. היכא דגרסי ואט"ג דליכא נהורא כולי האי: ובלל ידו. נותן ידו כנגד חמה על הדם ומיצל: